

Wanneer mijn vader ongerust is, raak ik altijd enorm afgeleid door zijn wenkbrauwen.

Ik bedoel: hij was écht ongerust over de situatie. Ik moest helemaal gaan zitten en zo. Pap en ik hebben zelden van die gesprekken waarbij we tegen elkaar zeggen dat we even moeten gaan zitten. Dan voelen we ons allebei heel opgelaten.

De enige keren dat ik van hem moest gaan zitten om even te praten was toen ik hem had ingeschreven op een datingsite omdat ik zijn toenmalige vriendin niet mocht en hij allerlei verdachte e-mails kreeg waarvan zij ging huilen. Plus die keer dat ik een varkensvleespasteitje naar zijn hoofd gooide omdat hij mijn Marvel-stripencyclopedie aan een tweedehandsboekenwinkel had gegeven en ik toevallig een varkensvleespasteitje in mijn hand had toen hij het me vertelde.

Hond heeft dat pasteitje later opgegeten, toen het was afgeveegd en op een bordje lag, omdat pap en ik niet op hem letten tijdens ons 'laten we even gaan zitten'-gesprek. Daardoor werd het alleen maar erger, omdat (a) pap zich blijkbaar erg op dat pasteitje had verheugd en (b) Hond

slingeren als er een peuter in de kamer is? Mijn vader in ieder geval niet meer, dat is een ding dat zeker is. Maar volgens mij kijkt hij op koude avonden nog steeds een beetje wantrouwig naar me.

O, en ik heb natuurlijk paps studeerkamer bijna laten afbranden. Maar dat is dan ook ALLES.

Maar weet je wat? Ergens is het ook Josie Grahams schuld. Want ze had (a) niet zo dicht naar de bunsenbrander toe moeten buigen en (b) 'niet zoveel haarlak op moeten doen naar school'.

Ik ben gewoon jaloers, omdat ik geen tijd heb voor haarlak en er ook niets van kan. Tegen de tijd dat pap het dekbed van me af heeft getrokken heb ik hooguit tien minuten over om me klaar te maken.

En pap zou echt nooit haarlak voor me kopen. Hij is zo ouderwets, vooral als het om zijn veertienjarige dochter gaat. Ik weet nog dat we een keer bij de drogist waren en dat ik toen vroeg of hij eyeliner voor me wilde kopen. Hij barstte in lachen uit en stuurde me weg om een doosje Lemsip te pakken. Dat vind ik HEEL schijnheilig, omdat mijn vader met vrouwen is uitgegaan die EEN HOOP eyeliner op hadden. En hoe zou hij het vinden wanneer ik ze zou uitlachen en ze een beker hete citroendrank met paracetamol zou aanbieden, wanneer hij er eentje aan me voorstelde?

Hmm... Dat is eigenlijk best een goed idee voor als hij weer een heel stomme mee naar huis neemt.

Mrs Ginnwell lachte duidelijk nog steeds niet toen ze me bibberend naar het kantoor van de directrice, Miss Duke, bracht waar ze onsamenhangende dingen mompelde over brand in de klas en neigingen tot pyromanie.

‘Het spijt me, Mrs Ginnwell, maar ik heb u niet goed verstaan. Wat zei u precies?’ vroeg Miss Duke, die bezorgd opstond van achter haar bureau.

Miss Duke past goed bij haar kantoor. Dat klinkt raar als ik het hardop zeg, maar het past gewoon bij haar uitstraling. Zij is ook nieuw op school. We waren hier aan het begin van het schooljaar allebei nieuw, hoewel zij hier natuurlijk wel wat meer te zeggen heeft omdat ze directrice is en zo. Ik ben gewoon in de tweede klas begonnen. Alles bij elkaar denk ik dat zij van ons twee degene is die de beste indruk heeft gemaakt, en dat is geen goed nieuws als je bedenkt dat zij bepaalt of je moet nablijven of dat je de rommel achter het fietsenhok moet opruimen.

Dus ook al zit ze nog maar sinds het begin van het schooljaar in haar kantoor en ook al weet ik niet precies hoe het eruitzag voor ze er was, het past bij haar. Het is er bijvoorbeeld erg netjes. En Miss Duke is heel formeel en goed gekleed. Ze ziet er meer uit als een van die zakenvrouwen die altijd op stations in hun handsfree mobieltjes dingen staan te blaffen als ‘Dat is gewoon niet goed genoeg, Jeffrey!’ dan als de directrice van een middelbare school.

Maar een broekpak staat haar goed, vind ik. Als ik ooit op een kantoor ging werken, zou ik ook een broekpak aan willen en net zoveel respect willen afdwingen als Miss Duke. En haar donkere haar zit altijd zo netjes en haar make-up is nooit uitgelopen. Ze is ontzettend intimiderend.

Vooraf wanneer je net het haar van je klasgenoot in brand hebt gestoken.

‘Scheikunde... Anna... Anna... heeft het haar... Josie

Graham in brand!' wist Mrs Ginnwell uiteindelijk uit te brengen.

Mrs Ginnwell dwingt geen respect af en ze is ook niet intimiderend. Ze doet me een beetje denken aan een papegaai. Maar dan geen coole die lekker met een piraat zou kunnen chillen. Meer zo'n overijverige, die de hele tijd krijsend rondjes om je hoofd vliegt en je onverwacht in je gezicht mept met zijn vleugels.

'Is alles goed met Josie?' vroeg Miss Duke ongerust.

Mrs Ginnwell knikte, haar roodblonde krullen pluisden om haar bezwete voorhoofd. 'Goed. Al is haar haar wat geschroeid en zit het onder het schuim.'

'Juist,' antwoordde Miss Duke en ik zweer dat ik haar heel eventjes zag grijnzen. Als dat al zo was, dan onderdrukte ze dat meteen toen ze mijn blik opving. 'En is er verder niemand gewond geraakt bij dit incident?'

'Nee.' Mrs Ginnwell schudde haar hoofd.

'Nu, dan kun jij gaan zitten, Anna. En Jenny, ga jij maar naar de lerarenkamer en vraag of iemand je klas even kan overnemen. Dan kun jij een kop thee voor jezelf maken.'

Mrs Ginnwell knikte en liet me langzaam los. Ze keek me doordringend aan, alsof ik een vlammenwerper uit mijn kluisje zou halen en de school zou platbranden als ze me losliet. Het zou belachelijk zijn als ze dat zou denken, omdat ik voor de kerstvakantie nog zo'n prachtig opstel over pinguïns heb geschreven. En iemand die in de tweede al zoveel werk besteedt aan een emotioneel volwassen opstel over pinguïns gaat in zijn vrije tijd echt geen plannen smeden om haar school te vernietigen.

Langzaam liet ik me in de leren stoel tegenover Miss

Duke zakken. Die ging weer achter haar bureau zitten. De zware houten deur ging met een dreun dicht toen Mrs Ginnwell, die me nog steeds boze blikken toewierp, verdween. Er viel een stilte, terwijl Miss Duke de papieren recht legde die ze had zitten invullen voor we haar middag in de war kwamen schoppen.

‘Waarom vertel je me niet wat er precies is gebeurd?’

Ik haalde diep adem en vertelde haar dat Josie en ik bij elkaar waren ingedeeld bij scheikunde, iets waar we allebei trouwens niet blij mee waren. Maar dat laatste vertelde ik niet aan Miss Duke.

Ik ging ervan uit dat ze wel zou begrijpen dat dit geen goede combinatie was geweest. Josie is een van de meest populaire meisjes uit ons jaar. Ze is de beste vriendin van de Koningin van school, Sophie Parker, en ze gaan altijd om met de populaire jongens uit de tweede, zoals Brendan Dakers en James Tyndale. Josie gaat het hele weekend uit en komt dan weer zwaar opgemaakt en met perfect zittend haar op school.

In het weekend lees ik strips, ik kijk *CSI* met mijn vader en klaag over mijn leven tegen mijn blonde labrador die Hond heet en die als enige levende wezen op deze planeet nog naar me luistert. En dan luistert hij alleen nog als ik een plakje spek in mijn hand heb.

Dus vertelde ik niet dat Josie ongelukkig naar Brendan zat te kijken, omdat ze duidelijk hoopte dat ze met hem zou samenwerken, en dat ze toen met een diepe zucht en zonder hallo te zeggen naast me kwam zitten. Ze keek me niet eens aan toen ik ‘Hé, partner’ zei, in een moedige poging om de sfeer een beetje vrolijker te maken.

Ik heb echt geen idee waarom ik haar zo begroette.

Ze was niet van plan om iets aan die proef te doen, dus begon ik maar gewoon. Nu had Mrs Ginnwell technisch gesproken nog niet uitgelegd wat we met de bunsenbrander moesten doen, aangezien iedereen nog met zijn laboratoriumjas en veiligheidsbril in de weer was. Maar sommige mensen treuzelden en Josie zat met haar kin op haar hand de hele tijd blikken naar Brendan te werpen, en dan lachte ze om wat hij zei en gooide ze dramatisch met haar haar.

Volgens mij werd het op dat punt een soort van mijn schuld. Ik had moeten wachten tot we te horen kregen dat we de branders mochten aandoen, maar ik zette die van ons vast aan.

Hier volgen een paar heel belangrijke dingen:

1. Ik wist niet dat hij op de hoogste stand stond.
2. Ik wist niet dat Josie, precies op het moment dat ik hem aanzette, haar met haarlak bespoten lokken die kant op zou gooien.
3. Ik wist niet dat haar haar zo brandbaar was.
4. Ik wist niet dat ze niet zou blijven staan, maar schreeuwend zou gaan rondrennen. Daardoor werd het onmogelijk om water over haar heen te gooien. En ik kan toch al niet goed mikken, dus werd ik alleen zelf kletsnat.
5. Ik had niet verwacht dat Mrs Ginnwell zoveel schuim over Josie heen zou spuiten dat ze op een poedel zou lijken.
6. Belangrijk is ook dat ik vóór dit incident nog nooit echt in de problemen ben geweest op school.
7. Behalve dan die keer toen ik zes was en Ben Metton

mijn zoutjes had opgegeten, zodat ik hem in de kast met kantoorbenodigdheden heb opgesloten.

8. Dit hele aansteekincident is voor mij ook een grote schok geweest omdat ik het niet zo bedoelde. Ik voel me vreselijk en nu wil niemand vrienden met me blijven, net als op mijn vorige school.

Op dat moment begon ik te huilen.

Miss Duke, die me geschrokken had zitten aankijken, gaf me een papieren zakdoekje aan. 'Nou, zo te horen was het een ongeluk...' begon ze.

'Natuurlijk was het een ongeluk!' onderbrak ik haar jammerend. 'Ik zou zoiets nooit expres doen!'

Er werd op de deur geklopt en ik draaide me om in mijn stoel. Langzaam stak de schoolverpleegkundige haar hoofd om de deur. Miss Duke wenkte dat ze kon binnenkomen en dat deed ze maar al te graag. 'Ik wilde u even laten weten, Miss Duke, en jou ook, Anna, dat Josie er niets aan overhoudt. De onderkant van haar haar is wat verschroeid, dus ze moet naar de kapper, maar verder is ze prima in orde.'

'Ze heeft nu vast een hekel aan me,' zei ik somber en ik keek naar het vochtige, gekreukte zakdoekje in mijn hand.

'Welnee, helemaal niet. Ze komt er wel overheen,' zei de verpleegkundige joviaal. 'Haar haar was zo lang en zo uitgegroeid dat het waarschijnlijk opknapt van een knipbeurt.'

'Eh. Bedankt, Tricia,' zei Miss Duke nadrukkelijk. De verpleegkundige haalde vrolijk haar schouders op en ging weg.

‘Zie je wel, dat is al iets,’ kondigde Miss Duke aan. ‘Het was duidelijk een ongeluk, maar het had nare gevolgen kunnen hebben. We hebben geluk gehad, Anna.’

Ik knikte ernstig.

‘Ik hoop dat je voortaan niet meer zonder uitleg aan een proef begint.’

‘Ik ga nooit meer een proef doen.’

‘Ik hoop van wel. Scheikunde is een fascinerend vak en ik denk dat je een belangrijke les over veiligheid hebt geleerd.’ Ze keek me streng aan. ‘Goed, ook al hebben we vastgesteld dat het niet expres was, toch moet je tot de meivakantie nablijven, zodat je kunt nadenken over het belang van voorzichtigheid. Daar beginnen we morgen mee. En aangezien de lessen over tien minuten zijn afgelopen, kun je terug naar je klas, je spullen pakken en naar huis.’

‘Eerlijk gezegd ga ik liever niet terug.’

‘Heb je dan niets meer nodig?’

‘Alleen mijn etui en mijn boeken liggen daar. Maar die hebben ze waarschijnlijk nu wel in de vuilnisbak gegoooid.’

‘Zo erg is het vast niet.’ Miss Duke glimlachte dunnetjes. ‘Ze weten allemaal toch dat het een ongeluk was en dat het goed is afgelopen. Morgen zijn ze het allemaal weer vergeten.’

Zorgwekkend, hoe stom volwassenen soms kunnen zijn.